

Dobai Lili

ÚTTALAN

A forrás után az ösvény a
semmibe vész.
Ritkás erdő, áttetsző fény,
derengés, pára. Deréktől felfelé.
Alul avar, tört gallyak, alig-zöldellő
tavaszi hajtások.
Lejtő, vízfolyások, egy-egy
madárhang. Átsuhanó.
Egyszer csak felfelé indulsz.
A lejtőn.
Mindig felfelé kell elindulni a lejtőn.
Ezt vajon honnan tudod? Honnan
veszed? Tudás? Megérezés?
Vagy valami egészen más?
Hosszan mész taláломra, felérsz.
Előtted keresztben földút.
Fény. Nap. Delelőn.
A következő jelzés sincs sehol.
Nem tudod, melyik csonk törzsén
lehetett a jel. Előtted friss
erdőirtás az út túloldalán.
Kerek, sárgás, évgyűrűs karikák
rengetege a zöld füvek között.
Erdő-maradványok.
A szeles csendben a tiszta ég üzen.

Pannonhalmi Szemle, 2019/2.